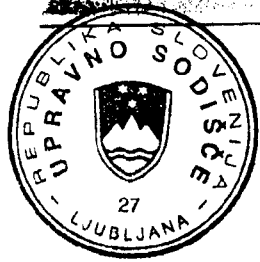

ODLOČBA JE PRAVNOMOČNA

UPRavno sodišče RS, LJUBLJANA

13.9.2012

Podpis pristojne
sodne osebe

UPRavno sodišče
REPUBLIKE SLOVENIJE

I U 2187/2011-24

SODBA

V IMENU LJUDSTVA

Upravno sodišče Republike Slovenije je v senatu, ki so ga sestavljali višji sodniki mag. Darinka Dekleva Marguč kot predsednica ter mag. Damjan Gantar in Agata Zavašnik kot člana,

ob sodelovanju pravosodne svétnice Tine Tratnik kot zapisnikarice,

v upravnem sporu tožeče stranke: JAVNA AGENCIJA ZA RAZISKOVALNO DEJAVNOST REPUBLIKE SLOVENIJE, Bleiweisova cesta 30, Ljubljana, zoper toženo stranko: REPUBLIKA SLOVENIJA, ki jo zastopa Informacijski pooblaščenec, Ljubljana,

zaradi dostopa do informacij javnega značaja,

o tožbi tožeče stranke zoper odločbo Informacijskega pooblaščenca št. 090-6/2011/5 z dne 4. 11. 2011,

na seji 19. septembra 2012

RAZSODILO:

- I. Tožbi se ugotovi in se 1. točka izreka odločbe Informacijskega pooblaščenca št. 090-6/2011/5 z dne 4. 11. 2011 odpravi ter se zadeva v tem delu vrne toženi stranki v ponovno odločanje.
- II. Tožena stranka je dolžna tožeci stranki povrniti stroške postopka v višini 80,00 EUR, v roku 15 dni, v primeru zamude pa z zakonskimi zamudnimi obrestmi, ki začnejo teči od poteka paricijskega roka dalje.

OBRAZLOŽITEV

1. Tožena stranka je kot prvostopenjski organ vlogi prosilca prof. (v nadaljevanju stranka z interesom) delno ugodila tako, da mu je omogočila vpogled v ocene, ki jih je ocenjevalec opravil po Pogodbi o avtorskem delu št. AP-00-22-0070. Zavrnila pa je zahtevo po vpogledu v ocene recenzenta po Pogodbi o avtorskem delu št. AP-08-21-222. V obrazložitvi odločbe navaja, da je stranka z interesom naslovila zahtevo, s katero je želela vpogledati v vse elaborate, narejene na podlagi navedenih pogodb. Tožeča stranka termin elaborat razume kot ocene ocenjevalcev, ki so predmet sklenjenih pogodb o avtorskem delu. Omogočila je vpogled v ocene, ki jih je opravil ocenjevalec, zahtevo po vpogledu v ocene recenzenta pa je zavrnila, ker je področje dela recenzentov v skladu s petim odstavkom 11. člena Pravilnika o delovanju stalnih in občasnih strokovnih teles za področje raziskovalne dejavnosti zaupno.
2. Stranka z interesom se je zoper prvostopenjsko odločbo pritožila, tožena stranka pa je pritožbi ugodila tako, da je prvostopenjsko odločbo v zavrnilnem delu odpravila in naložila tožeči stranki, da je dolžna stranki z interesom v roku 31 dni od prejema odločbe omogočiti vpogled v 14 ocen recenzenta z dne 3. 11. 2008 po pogodbi o avtorskem delu št. AP-08-21-333 s tem, da je tožeča stranka dolžna na vseh ocenah prikriti imena in priimke nosilcev projektov, razen na ocenah recenzenta s številko ARRSMR-ZV-JR-Prijava/2008-I/370 in ARRSMR-ZV-JR-Prijava/2008-I/5125. V preostalem delu je zahtevo stranke z interesom zavrnila. V obrazložitvi odločbe navaja, da je tožeča stranka pravna oseba javnega prava in je posredni uporabnik proračuna Republike Slovenije. Zahtevane informacije izpolnjujejo vse tri temeljne pogoje za obstoj informacije javnega značaja iz prvega odstavka 4. člena Zakona o dostopu do informacij javnega značaja (v nadaljevanju ZDIJZ). Nadalje navaja, da lahko organ zavrne dostop do zahtevanih informacij, če je podana katera izmed zakonsko določenih izjem, opredeljenih v prvem odstavku 6. člena ZDIJZ. Tožeča stranka se v odločbi ni sklicevala na nobeno od izjem po ZDIJZ, saj je zahtevo zavrnila s sklicevanjem na zaupnost po Pravilniku o delovanju stalnih in občasnih strokovnih teles s področja raziskovalne dejavnosti. Po mnenju tožene stranke takšna razlaga predstavlja zmotno uporabo določb materialnega prava, saj je lahko razlog zavrnitve dostopa do zahtevanih informacij samo obstoj ene ali več izjem, ki so opredeljene v prvem odstavku 6. člena ZDIJZ ali v drugem specialnem zakonu. Nadalje navaja, da je v konkretnem primeru recenzent za oceno 14 projektov dobil plačilo po Pogodbi o avtorskem delu. Ocenjevalni listi torej izkazujejo delo, za katerega je bil recenzent plačan iz proračunskih sredstev. Tožena stranka ugotavlja, da ime in priimek vodje projekta, ki ni bil izbran v sofinanciranje, predstavlja varovan osebni podatek. Tožena stranka pa ne vidi razloga za prikritje drugih informacij, ki se nanašajo na neizbrane projekte. Tožena stranka tudi meni, da ime in priimek ocenjevalca ni

varovan osebni podatek. Prav tako pa meni, da ime in priimek recenzenta, ki sodeluje s tožečo stranko, ni varovan osebni podatek, saj tožeča stranka objavi seznam vseh recenzentov ob koncu posameznega leta, oziroma v začetku naslednjega. Recenzenti oziroma ocenjevalci so na zahtevanih dokumentih navedeni v okviru svoje funkcije, ki jo opravljajo in za katero so prejeli plačilo iz javnih sredstev. Tožena stranka meni, da tudi podatek o tem, kakšne ocene je recenzent dal posameznim projektom, ne more predstavljati osebnega podatka recenzenta, ker slednje ne sodi v njegovo osebno sfero in ne razkriva nobenih informacij o recenzentu kot posamezniku. Zahtevane informacije prikazujejo, kaj je bilo za navedeno plačilo iz javnih sredstev narejeno. Prvostopenjski organ je zahtevo zavrnil s sklicevanjem na zaupnost, tožena stranka pa je smiselno opravila preizkus, ali je v danem primeru podana izjema iz 11. točke prvega odstavka 6. člena ZDIJZ, ki določa, da se prosilcu zavrne dostop do zahtevane informacije, če se zahteva nanaša na podatek iz dokumenta, ki je bil sestavljen v zvezi z notranjim delovanjem oziroma dejavnostjo organa in bi njegovo razkritje povzročilo motnje pri delovanju oziroma dejavnosti organa. Ker je tožeča stranka zahtevo zavrnila zlasti s sklicevanjem na zaupnost razmerja med podatkom o imenu in priimku recenzenta ter tistim, ki je bil ocenjevan, je vprašanje notranjega delovanja vezano izključno na vprašanje povezave imena in priimka recenzenta z delovnim področjem oziroma z organizacijo, ki je bila ocenjevana. Podatek o področju delovanja recenzenta ne ustreza definiciji izjeme notranjega delovanja organa, ki je namenjena temu, da se varuje notranje razmišljanje organa, ne pa zunanje subjekte, ki so vključeni v postopek javnega razpisa, zaradi svoje strokovnosti prav na določenem področju. Pri zahtevanih dokumentih gre za informacije, ki so neposredno in brez izjeme vezane na temeljno pristojnost tožeče stranke, to je vodenje javnega razpisa za sofinanciranje raziskovalnih projektov. Ta pristojnost predstavlja tipičen primer zunanjega delovanja kot delovanja javnega sektorja nasproti zunanjim prijaviteljem projektov. Takšna narava dokumentov očitno nakazuje na prepričanje, da ne gre za dokument oziroma za informacijo v zvezi z notranjim delovanjem. Dokument kot tak pa ne bi prestal niti škodnega testa iz 11. točke prvega odstavka 6. člena ZDIJZ, saj tožeča stranka, ki nosi dokazno breme, ni izkazala, da bi razkritje takšnega dokumenta oziroma informacije povzročilo motnje pri delovanju oziroma dejavnosti tožeče stranke. Oseba, ki je imenovana za recenzenta, mora izpolnjevati določene pogoje, tudi kriterije znanstvene in strokovne odličnosti. Gre za informacije, ki morajo biti že z vidika transparentnosti postopka javnega razpisa sofinanciranja projektov dostopne vsem. Tožena stranka ugotavlja, da tožeča stranka ni uspela izkazati obstoja navedene izjeme, saj se v izpodbijani odločbi sklicuje zgolj na zgoraj navedeni pravilnik, ki ni ustrezna pravna podlaga za odločanje. Pri ocenjevalnih listih projektov, ki sta bila izbrana in sta prejela javna sredstva, je ime in priimek vodje projekta, povezan s porabo javnih sredstev, zato na podlagi tretjega odstavka 6. člena ZDIJZ ne predstavlja varovanih osebnih podatkov.

3. Tožeča stranka v tožbi in pripravljalni vlogi navaja, da so imena in priimki recenzentov na ocenjevalnih listih in informacije o imenih in priimkih recenzentov skupaj z njihovimi delovnimi področji varovani podatki. Tožena stranka ni upoštevala materialnega podzakonskega predpisa za področje raziskovalne dejavnosti. Odločitev o tem, da se prosilcu omogoči dostop do podatkov v ocenjevalnih listih, brez podatka o imenu in priimku ocenjevalca ter njegovem delovnem področju, je sprejeta na podlagi tretjega odstavka 26. člena Pravilnika o postopku (so)financiranja in spremljanju izvajanja raziskovalne dejavnosti. Ta določba med ostalim pravi, da v skladu z zakonom, ki ureja dostop do informacij javnega značaja, prijavitelj lahko pridobi vse podatke iz ocenjevalnega postopka, razen tistih, ki predstavljajo izjemo v skladu s prvim odstavkom 6. člena ZDIJZ. Podatki o recenzentih so osebni podatki, ki se obravnavajo v skladu z zakonom, ki ureja varstvo osebnih podatkov. Tožeča stranka se ne strinja s toženo stranko, da so podatki o recenzentih neposredno povezani s porabo javnih sredstev. Recenzenti v postopkih javnih razpisov ocenjujejo vloge, vendar njihov vpliv na izbor ni neposreden. Ni nujno, da projekt javnih sredstev ne prejme, v kolikor recenzent projekt oceni kot slabega, kot tudi ni nujno, da projekt javna sredstva prejme, v kolikor recenzent projekt oceni kot odličnega. Javno funkcijo v imenu in za račun tožeče stranke izvajata panel in znanstveni svet tožeče stranke. Vloga recenzenta je drugačna. Recenzent poda oceno predloga projekta in ne končne odločitve. Ocena je neke vrste mnenje in ne oblastna odločitev. Ker so recenzenti prejemniki javnih sredstev, se njihov seznam objavi vsako leto na spletni strani tožeče stranke. Objava njihovih imen in priimkov še ne pomeni, da ne gre za varovane osebne podatke. Določljivost recenzenta je nedvomno podana ob povezavi imena in priimka recenzenta z njegovim delovnim področjem. Sicer pa tudi iz 11. člena Pravilnika o delovanju stalnih in občasnih strokovnih teles za področje raziskovalne dejavnosti oziroma iz 13. člena sedaj veljavnega pravilnika, objavljene v Uradnem listu RS št. 37/2011 in 70/2011 izhaja, da je področje dela recenzentov anonimno. Popolnoma enako prakso in razlago uporablja tudi Evropska komisija pri obravnavi recenzentov, ki ocenjujejo prijave projektov ter panelov, ki predlagajo odločitev o prejemu finančnih sredstev EU. Na koncu leta se objavi seznam recenzentov, ker so prejemniki sredstev EU, v nobenem primeru pa se ne razkrije identiteta recenzentov za posamezno prijavo. Ureditev glede anonimnosti recenzentov je primerljiva z ureditvami v pravnih redih brez izjeme povsod v razvitem in razvijajočem se svetu. V predpisih Evropske skupnosti je anonimnost raziskovalcev urejena v odločbah Evropske komisije. Slovenija je zaradi vključevanja v različne raziskovalne programe in projekte primorana, da oblikuje tak režim financiranja raziskovalne dejavnosti, da bo s postopkovnega kot vsebinskega vidika skladen z ureditvami v državah EU in ostalih državah Evrope, sem pa sodi tudi anonimnost recenzentov. Nadalje tožeča stranka v zvezi z anonimnostjo recenzentov opozarja tudi na pravnomočne odločbe Evropskega varuha človekovih pravic, ki preiskuje pritožbe o nepravilnostih v institucijah in

stroške avtorskih honorarjev recenzentov, se v skladu s 4. členom Pravilnika o financiranju zunanjih sodelavcev v strokovnih telesih Javne agencije za raziskovalno dejavnost določijo s sklepom, v katerem se določi enotna višina avtorskega honorarja za vse recenzente, ki ocenjujejo prijave prispele na posamezen javni razpis. Poleg zneska avtorskega honorarja, ki se nameni posameznemu recenzentu, je glede na sklep o imenovanju recenzentov iz sklepa razviden tudi skupen znesek izplačila avtorskih honorarjev recenzentom. Ti podatki so javni, tako da tožeča stranka deluje glede porabe javnih sredstev za namene avtorskih honorarjev recenzentom povsem transparentno. Obstajajo različne polemike v znanstveni srenji glede sistema anonimnih recenzentov. Dejstvo je, da znanstveno raziskovalne projekte v razvitih državah na javnih razpisih ocenjujejo anonimni recenzenti po sistemu enojne anonimnosti. Gre za svetovno uveljavljen in priznani način ocenjevanja znanstveno raziskovalnih projektov. Državi, ki zahtevata popolno transparentnost, sta Danska in Švedska. Vendar poročajo o težavah, ki se kažejo v ravnanju recenzentov, to je prizanesljivejše ocenjevanje. Evropska komisija ni upoštevala Poročila EURAB, ki svetuje opuščanje anonimnosti recenzentov. Nadalje tožeča stranka tudi pojasnjuje, kakšna je razlika med ocenjevanjem raziskovalnih programov in recenzijo raziskovalnih projektov. Tožeča stranka je v času svojega delovanja vzpostavila evalvacijski sistem znanosti, ki sledi sodobnim smernicam evropske znanstvene politike na tem področju, vključujoč tudi anonimnost recenzentov. Tožeča stranka predlaga, naj sodišče tožbi ugodi in odpravi 1. točko izreka izpodbijane odločbe ter potrdi prvostopenjsko odločbo ter naloži toženi stranki povrnitev stroškov postopka v 15 dneh, po poteku tega roka pa z zakonskimi zamudnimi obrestmi. Podrejeno pa predlaga, naj odločbo v izpodbijanem delu odpravi ter zadevo vrne toženi stranki v nov postopek in tudi v tem primeru zahteva povrnitev stroškov postopka.

4. Tožena stranka v odgovoru na tožbo navaja, da določba tretjega odstavka 6. člena ZDIJZ nima testa tehtanja, niti načela oziroma testa sorazmernosti, ko gre za podatke o porabi javnih sredstev ali podatke, povezane z opravljanjem javne funkcije ali delovnega mesta javnega uslužbenca. V obravnavanem primeru ni dvoma, da ime in priimek recenzenta na ocenjevalnem listu ni varovan osebni podatek. Zahtevana informacija je v neposredni povezavi s porabo javnih sredstev, saj slednja izkazuje delo, za katerega je bil recenzent plačan iz proračunskih sredstev, pa tudi z opravljanjem javne funkcije. Recenzenti izvršujejo neke vrste javno funkcijo v imenu in za račun tožeče stranke in za to delo prejmejo proračunska sredstva. Veljavna zakonodaja ne omogoča varovanja podatkov, ki so povezani s porabo javnih sredstev. Predmet presoje v danem primeru so ocene, ki so neposredno povezane z izplačilom po pogodbi o avtorskem delu, torej, kaj je bilo po tej pogodbi narejeno, kar s samim izborom nima nobene zveze. Mednarodna praksa, na katero se sklicuje tožeča stranka, je koristna, vendar v

danem primeru ne more predstavljati pravnega argumenta za konkretno odločitev. Odločitev, ki jo je sprejel določen tuj organ, ne more biti neposredno uporabljiva tudi na področju Republike Slovenije. Glede obstoja izjeme iz 11. točke prvega odstavka 6. člena ZDIJZ pa tožena stranka meni, da je zatrjevanje obstoja navedene izjeme v pritožbenem postopku prekludirano. Te izjeme tožeča stranka v upravnem sporu ne more uveljavljati, saj to predstavlja navajanje dejstev, ki ga je tožeča stranka imela možnost navajati že v postopku pred izdajo akta, pa tega takrat ni navedla. Nadalje tožena stranka podrobneje pojasnjuje, kakšni sistemi anonimnosti oziroma odprtosti obstajajo glede razkritja recenzenta. Mednarodna praksa je vse bolj usmerjena k transparentnosti, kar je tudi sicer splošen trend v svetu. Glede tožbene navedbe, da sta naslov projekta in podatek o prijavitelju, varovan osebni podatek pa se tožena stranka s tem stališčem ne strinja. Zakon o varstvu osebnih podatkov varuje zgolj posameznike v zvezi z obdelavo osebnih podatkov, ki se nahajajo v zbirki ali so v zbirko namenjeni. Podatek o naslovu in organizaciji ne izhaja iz zbirke, na podlagi katere bi bilo mogoče določiti posameznika v zvezi s konkretnim projektom. Vodje projektov so načeloma zaposleni pri prijaviteljih, v kolikor pa še niso zaposleni, pa mora biti prijavi vlogi priložena izjava, da bo pravna oseba zaposlila vodjo projekta – fizično osebo. Merilo določljivosti ni vezano na subjektivna vedenja in poznanstva, temveč se presoja po objektivnih kriterijih, ali se lahko na podlagi navedene informacije določi posameznika. Tožena stranka predlaga, naj sodišče tožbo zavrne.

5. Stranka z interesom v pripravljanih vlogah pojasnjuje, kaj je bistvo izpodbijane odločbe. Meni, da ni mogoče, da bi v delovanju tožeče stranke zaradi odločbe tožene stranke nastale kakršnekoli motnje. Problem pa bi nastal, če bi se ob razkritju imen ocenjevalcev pokazalo, da ti niso bili strokovni. Težava bi nastala tudi v primeru, če bi se izkazalo, da so ocenjevalci povezani s posameznimi raziskovalci. Prav zato imena ne morejo biti tajna. Nadalje stranka z interesom podrobneje pojasnjuje svoje pomisleke v zvezi z izborom projektov iz nekaterih drugih razpisov tožeče stranke. Iz njenih vlog smiselno izhaja predlog, naj se tožba zavrne.
6. K točki I. izreka:
7. Tožba je utemeljena.
8. Sodišče ugotavlja, da je v tem upravnem sporu med strankami sporno vprašanje, ali je podana katera izmed izjem po prvem odstavku 6. člena ZDIJZ. V kolikor bi bila katera od teh izjem podana, to pomeni, da je prvostopenjski organ upravičeno zavrnil zahtevo stranke z interesom v tistem delu, kjer bi se lahko razkrila imena in priimki recenzentov v zvezi s posameznim projektom. Iz upravnega spisa je razvidno, da je tožeča stranka v upravnem postopku z dopisom št. 090-1/2010-33 z

dne 19. 11. 2010 toženi stranki pojasnila, da je ob upoštevanju 11. člena Pravilnika o delovanju stalnih in občasnih strokovnih teles za področje raziskovalne dejavnosti področje dela recenzentov zaupno ter da se seznam recenzentov objavi ob koncu leta po abecednem redu za vse ocenjevalne postopke skupaj. V tem dopisu je tožeča stranka tudi pojasnila, v čem je smisel take ureditve. Pojasnila je, da so razlogi za takšno ureditev v zagotavljanju nepristranskega ocenjevanja, ki je možno le ob avtonomnosti in neodvisnosti recenzentov. Nadalje je pojasnila, da je le na ta način mogoče zagotoviti vrhunsko znanstveno kakovost. V tem dopisu se sicer tožeča stranka res ni izrecno sklicevala na obstoj izjeme iz 11. točke prvega odstavka 6. člena ZDIJZ, vendar pa sodišče meni, da je s tem smiselno navajala to izjemo. Sodišče se ne more strinjati s stališčem tožene stranke, da bi bila pri uveljavljanju te izjeme tožena stranka v upravnem sporu prekludirana, saj ne gre za vprašanje novih dejstev ali novih dokazov, temveč gre za vprašanje pravilne uporabe materialnega prava na katero organ druge stopnje v skladu z drugim odstavkom 247. člena ZUP v pritožbenem postopku pazi celo po uradni dolžnosti. Sodišče pri tem opozarja, da izjema iz 11. točke prvega odstavka 6. člena ZDIJZ ni podana le takrat, ko gre za podatek iz dokumenta, ki je bil sestavljen v zvezi z notranjim delovanjem organov, ampak je podana tudi takrat, ko gre za podatek iz dokumenta, ki je bil sestavljen v zvezi z dejavnostjo organov, kar izhaja iz jezikovne razlage tega določila. Beseda „notranjim“ se po mnenju sodišča nanaša le na delovanje, ne pa tudi na dejavnost, sicer bi pisalo „notranjim delovanjem oziroma notranjo dejavnostjo“. Torej je lahko ta izjema podana tudi tedaj, ko se podatek nanaša na dejavnost organa, seveda če bi njegovo razkritje povzročilo motnje pri dejavnosti organa. Sodišče meni, da je tožeča stranka s tem, ko je v upravnem postopku opozorila na to, da je anonimnost recenzentov potrebna zaradi nepristranskega ocenjevanja ter zaradi avtonomnosti in neodvisnosti recenzentov, posredno opozorila na to, kaj bi se zgodilo, če bi bila imena recenzentov pri navedbi posameznega projekta znana. V tem primeru bi torej obstajala hipotetična nevarnost pristranskega ocenjevanja ter neavtonomnosti recenzentov. V izpodbijani odločbi tožena stranka na te argumente tožeče stranke ni odgovorila, to pomeni, da se v odločbi ni izjasnila do trditve, da je anonimnost recenzentov potrebna zaradi zagotovitve nepristranskega ocenjevanja ter avtonomnosti in neodvisnosti recenzentov. Iz navedenega razloga sodišče meni, da je odločba v tem delu pomanjkljivo obrazložena, ker tožena stranka ni upoštevala navedb vseh strank v postopku, zaradi česar je sodišče iz tega razloga odločbo odpravilo in vrnilo zadevo toženi stranki v ponoven postopek. Iz prve točke prvega odstavka 214. člena Zakona o splošnem upravnem postopku namreč izhaja, da mora obrazložitev odločbe obsegati razložitev zahtevkov strank in njihove navedbe o dejstvih, iz 5. točke prvega odstavka tega člena pa izhaja, da je treba navesti

razloge, ki glede na ugotovljeno dejansko stanje narekujejo tako odločbo. Tožena stranka je sicer navedla razloge za svojo odločitev, vendar bi morala pri tem upoštevati tudi navedbe tožeče stranke glede tega, zakaj je potrebno, da se ne razkrije imen recenzentov.

9. Sodišče je pri svojem odločanju sicer upoštevalo tudi to, da se skladno s tretjim odstavkom 6. člena ZDIJZ dostop do zahtevane informacije v vsakem primeru dovoli, ne glede na to, ali je podana izjema iz 11. točke prvega odstavka 6. člena ZDIJZ, če gre za podatke o porabi javnih sredstev ali podatke, povezane z opravljanjem javne funkcije ali delovnega razmerja javnega uslužbenca, razen v primerih iz 1. in 5. - 8. točke prvega odstavka ter v primerih, ko zakon, ki ureja javne finance ali zakon, ki ureja javna naročila, določata drugače. V kolikor bi bila ta „izjema od izjeme“ dejansko nedvoumno podana, niti ne bi bilo potrebno ugotavljati, ali se je že v upravnem postopku uveljavljala izjema iz 11. točke prvega odstavka 6. člena ZDIJZ, vendar pa sodišče meni, da v obravnavanem primeru niso podani vsi pogoji iz 1. alinee tretjega odstavka 6. člena ZDIJZ. Sodišče meni, da recenzenti ne opravljajo javne funkcije, saj se po mnenju sodišča pojem javne funkcije nanaša le na tiste osebe, ki so funkcionarji v državnih organih (npr. poslanci, ministri, sodniki, ipd.), recenzenti pa so znanstveniki z različnih področij, torej opravljajo javno službo, ne pa javne funkcije. Res je sicer, da recenzenti prejmejo za svoje delo plačilo iz javnih sredstev, vendar pa po mnenju sodišča to še ne pomeni, da je zaradi tega potrebno za vsak posamezen projekt navesti, kateri poimensko določeni recenzent je dobil določeno višino sredstev. V primeru, če se razkrije, koliko sredstev je pri posameznem projektu bilo porabljeno za delo recenzenta, bi se s tem razkril tudi podatek o porabi javnih sredstev v smislu prve alineje tretjega odstavka 6. člena ZDIJZ in ni nujno, da se pri tem razkrije, kako je tistemu recenzentu ime, saj kaj takega iz tega določila ne izhaja. Smisel te določbe je po mnenju sodišča v tem, da se lahko kdorkoli seznanj, koliko javnih sredstev se porabi za posamezen projekt, tudi za delo recenzenta, pri čemer ni nujno, da se ime tega recenzenta razkrije. Treba pa je upoštevati tudi to, da Pravilnik o delovanju stalnih in občasnih strokovnih teles za področje raziskovalne dejavnosti, ki določa, da je področje dela recenzentov zaupno, tožeča stranka zavezuje in ni mogoče od nje pričakovati, da bo delala v nasprotju s tem pravilnikom. Tožeča stranka nima pristojnosti, da bi presojala, ali je pravilnik v nasprotju z zakonom. To bi lahko storilo le sodišče ob uporabi instituta *exceptio illegalis*, vendar pa v konkretnem primeru sodišče meni, da iz zgoraj navedenih razlogov pravilnik ni v nasprotju z ZDIJZ.
10. Ker sodišče meni, da niso bila pravilno uporabljena določila postopka, je odločbo v izpodbijanem delu odpravilo na podlagi 3. točke prvega odstavka 64. člena Zakona o upravnem sporu (v nadaljevanju ZUS-1) in vrnilo zadevo v tem delu v ponovno odločanje toženi stranki, ki se bo morala v ponovljenem postopku

opredeliti do vseh navedb, ki jih je podala tožeča stranka v upravnem postopku in šele potem bo lahko odločala o tem, ali je podana katera izmed izjem iz prvega odstavka 6. člena ZDIJZ. Ker je sodišče del odločbe odpravilo zaradi kršitev pravil postopka, se do vseh navedb strank v postopku ni opredeljevalo.

11. K točki II. izreka:

12. Izrek o stroških temelji na določilu tretjega odstavka 25. člena ZUS-1, ki določa, da sodišče, kadar ugodi tožbi in upravni akt odpravi, tožniku glede na opravljena procesna dejanja in način obravnavanja zadeve v upravnem sporu prisodi pavšalni znesek povračila stroškov v skladu s pravilnikom, ki ga izda minister, pristojen za pravosodje, prisojeni znesek pa plača toženec. Po določilu prvega odstavka 3. člena Pravilnika o povrnitvi stroškov tožniku v upravnem sporu se v primeru, kot je obravnavani, če je bila zadeva rešena na seji in tožnik v postopku ni imel pooblaščenca, ki je odvetnik, priznajo stroški v višini 80,00 EUR.

PRAVNI POUK:

Zoper to sodbo pritožba ni dovoljena (prvi odstavek 73. člena ZUS-1).

Ljubljana, 19. september 2012

Predsednica senata:
mag. Darinka Dekleva Marguč, l.r.

Ta prepis je soglasen z izvirnikom
Podpis pristojne sodne osebe: